

har været en langsom Forretningsførelse paa Bælum Kontor, og det var jo næsten kommet dertil, at Folk ikke kunde faae deres Papirer igjen derfra. Men det blev end yderligere vanskeligt for Folk at faae deres Papirer derfra, dersom de ikke lode Sommerfeldt skrive dem og gjøre dem komplet færdige. Dette, synes jeg, kunde tale noget til Fordel for Beboerne, saaledes at der maatte blive taget Hensyn til de Penge, som de have betalt for Stempling, og at de maatte komme dem til Gode, fordi det som sagt blev forudsat af dem, at hvis ikke Sommerfeldt skrev deres Papirer og stemplede dem og gjorde dem istand, fik de dem ikke tilbage. Der er jo vel andre Sagførere i Bælum som kunne forrette dette Arbejde og skrive Papirerne, men Befolkningen troede, at naar de lode Sommerfeldt gjøre dem istand, fik de dem snarest tilbage igjen, og det, tror jeg, har været en væsentlig Bevæggrund til, at Sommerfeldt har haft saa mange Papirer for Befolkningen at arbejde med. Forøvrigt har jeg kun at bringe Udvalget og den høitærede Minister min Tak for deres Velvillie overfor Indstillingen. Jeg haaber, at den høitærede Minister, naar Sagen bliver rigtig opløst, vil tage saa meget velvilligt Hensyn til Beboerne som muligt, idet Beboerne have handlet i god Tro og troet, at naar de have overleveret Sommerfeldt deres Papirer og Pengene, til hvad der skulde betales, vare de dermed i gode Hænder. Som sagt, det have de gjort i god Tro, og jeg haaber, at den høitærede Minister vil tage Hensyn dertil.

Leth: Der findes i Begyndelsen af Betænkningen en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 17de Marts d. A., som gaar ud paa, at der allerede er nedsat, hvad den meget ærede Indenrigsminister ogsaa meddelte under Forhandlingerne, en Kommission til Undersøgelse af Fiskeriforholdene i Gudenaen og Randers Fjord. I Anledning af denne Meddelelse tilskrev Udvalget under 27de Marts d. A. den meget ærede Indenrigsminister og anmodede ham om at sende Udvalget en Gjenpart af det Kommissorium, som er udsærdiget til denne Kommission; men Udvalget har ikke senere haft den Gæde at modtage noget Svar herpaa. Udvalget er saaledes uden Underretning om, hvorledes Kommissoriet lyder. For mit personlige Bedkommende har jeg nogle Oplysninger om, hvorledes det Hverv er, som den meget ærede Indenrigsminister har tiltænkt denne Kommission. Disse Oplysninger indeholdes i en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 3die Oktober f. A. til Randers Amt, en Skrivelse, som igjen af Amtet under 5te Oktober f. A.

er bleven kommunikeret Hr. Ostenfeldt, hvilket skete efter Indenrigsministeriets Dnsse. I denne Skrivelse gaar Ministeriet ud fra, at alle de Klager, som ere fremkomne, ville i det Mindste for en stor Del, for en væsentlig Del blive afhjulpne, dersom det kunde opnaas, at Lægegaardens Eier renoncerede paa sin Eneret, undtagen forsaavidt angaar de Fiske, han sikker i sin Lægegaard, for Strækningen fra Møllerup eller maatte fra Uggelhus og ud til Udbyhøi. Det er en saadan Ordning, som Ministeriet i denne Skrivelse mener, der bør tilstræbes og navnlig da derhen, at man giver Hr. Ostenfeldt som Lægegaardens Eier et Vederlag for at give Afkald paa denne Eneret med denne Begrænsning — jeg fremhæver udtrykkelig med denne Begrænsning — at han ikke giver Afkald paa Eneretten for de Fiskearters Bedkommende, som interessere ham. Ministeriet mente, at Hr. Ostenfeldt burde fremkomme med et Tilbud i saa Henseende eller med andre Ord med et Forlangende om, hvad han vilde fordre for at renoncere paa Eneretten for saa vidt, og det udtales i Skrivelsen, at først naar et saadant Tilbud foreligger fra den Fiskeriberettigedes Side, kan der være Anledning til at nedsette en af sag- og Lokalkyndige Mænd bestaaende Kommission med det Hverv — nu kommer, hvad Kommissionens Hverv skulde være — „dels at prøve Eierens Tilbud og eventuelt forhandle yderligere med ham, dels at gjøre Forslag til den Vedtægt (med fornødne Bønalbestemmelser), der maatte affattes angaaende Fiskeriet i Fjorden, for at tilveiebringe Sikkerhed saavel for, at Fiskeriet fremtidig udøves paa en formaalstjenlig Maade som ogsaa for, at Lægegaardens Eier ikke fortrædages i Udøvelsen af det ham forbeholdte Fiskeri, hvilken Vedtægt Fiskerne da maatte underkaste sig, saafremt den tilsigtede Ordning skulde kunne ventes gennemført.“ Det er det, der skulde være Kommissionens Hverv. Hvorledes den meget ærede Indenrigsminister har tænkt sig uden den Hjemmel, som er søgt i Fiskeriloven til den Slags Vedtægter, at kunne gennemføre en Vedtægt i Randers Fjord, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men derimod vil jeg sige, at det er jo nu bekendt, at det er ikke saa ganske sikkert med denne Eneret, at det er et Spørgsmaal, om den holder, og hvorledes man end vil bedømme de Oplysninger, som gennem Udvalget i saa Henseende ere forelagte Thinget, tror jeg dog, at Bedømmelsen i hvert Fald som Minimum maa gaa ud paa, at det kan være usikkert, om denne Eneret kan holde. Det turde altsaa maatte dog være noget for hastet allerede nu at betale Hr. Ostenfeldt